

ПОЛИМЉЕ

ЛИСТ ЗА ДРУШТВЕНА И ПОЛИТИЧКА ПИТАЊА

ISSN 0353-6815

9 770353 681003

ГОДИНА LXXIV

БРОЈ 3065

ЦЕНА 70 ДИНАРА

ПРИЈЕПОЉЕ

07. НОВЕМБАР 2025.

Пријепољци ван Пријепоља

Мурат Чокић - Киш

Стр. 8

АПЕЛ ЗА ПОМОЋ

Молимо све Пријепољце и Пријепољке да нам помогну да очувамо лист јер свакога петка све више напредујемо. Али не можемо без вас. Подржите нас претплатом и потврдите уплату емјилом на rolimlje@gmail.com

Годишња претплата

NBS IPS QR

Стр. 3

Стр. 4

Стр. 5

Стр. 5

Делегација
ОЕБС-а у
„Полимљу”

Стр. 3

Мартина
Гојаковић
доказује да се
велики снови
рађају и у малим
градовима

Стр. 4

16 белих
голубова за 16
живота

Стр. 5

Петар Баковић
- борац
са срцем
Пријепоља

Стр. 5

Јубилеји / Друштво

Глас који траје 25 година

Удружење Форум жена Пријепоља обележило четврт века постојања

Свечаност поводом 25 година постојања Удружења Форум жена Пријепоља одржана је у петак, 31. октобра, у просторијама Дома културе у Пријепољу. Ово удружење, које је основано 2000. године где је на Оснивачкој скупштини учествовало десет жена, данас представља једну од најпрепознатљивијих организација у региону када је реч о борби за равноправност и права жена.

Током четврт века постојања Форум жена реализовао је више од **150 пројеката**, а у различитим активностима и програмима учествовало је више од **3.000 корисница**. Рад Удружења усмерен је на бројне области – од борбе против насиља над женама, унапређења права жена у наслеђивању, до борбе против корупције, као и на повећање видљивости

проблема маргинализованих група, медијску писменост и професионално извештавање у медијима.

Једна од оснивачица Удружења, Милева Малешкић, подсетила је на саме почетке рада и дух ентузијазма који је пратио прве активности.

„Када смо почињале, било је много више ентузијазма, много више полета. Окупили смо се јер нам је било доста страха, бомбардовања, раздвојености и први пројекат који смо реализовали је зближио жене по нашим селима. То су била времена где смо само желеле да радимо, да будемо једне са другима, да разговарамо о проблемима и тражимо решења. Данас, да бисмо нешто радиле, морамо се веома потрудити да обезбедимо финансијска средства да бисмо то што желимо урадиле и направиле промену“, истиче Милева.

Посетиоци свечаности имали су прилику да први пут погледају и документарни филм „Глас који траје“ ауторке Миреле Фазлић, а у оквиру програма одржан је панел „Ко смо ми вама, ко сте ви нама“, представљена фото-документарна изложба и монографија.

Мирела Фазлић, уредница портала Форуминфо, истакла је колико је важна истрајност у раду оваквих организација.

„Бројке саме показују да је заиста иза нас један велики рад и залагање за целу заједницу. Оно што још потврђује да смо успели у наумима са почетка приче, то је да наше друштво буде равноправније, праведније за све, да се више прича о темама које смо ми покретале. За ових 15 година мог искуства променило се свашта, али мисија равноправног и праведнијег друштва је остала. Сам опстанак мислим да је за похвалу, барем у овако малој средини. Могу рећи да је Форум за ових 25 година заиста имао кризних ситуација, пре свега када су у питању финансије. Сходно ситуацији у Србији, па и у целом свету, некако све иде у смеру који није окренут обичним људима. Свакако се надам да ће изаћи на добро и да ћемо ми опстати, јер сматрам да је овако малој заједници потребно нешто као што је Форум жена“, закључила је Мирела.

О важности медијске подршке говорио је и Владимир Малешкић, новинар ТВ Форума.

„На почетку сам волео да истичем да нисам члан Форума жена, већ

радим на телевизији и одрађујем тај медијски део посла. Али, на крају се испоставило да није тако. Морао сам да се укључим у целокупан рад организације која нам је омогућила да се бавимо новинарством на начин како треба“, каже Малешкић.

Свечаност је, осим што је била прилика за осврт на богату историју и бројне резултате, представљала и подсећање на

важност заједничтва, упорности и вере у промене које почињу од појединца. Форум жена Пријепоља тако наставља своју мисију да гради равноправније, праведније и хуманије друштво, са надом да ће њихов „глас који траје“ наставити да се чује и у годинама које долазе.

В. Кијановић

Борачке споменице добило више од 250 бораца из Пријепоља

Недавно одржана свечаност на којој су уручене борачке споменице борцима, ратним војним инвалидима и породицама погинулих у ратовима 90-их са подручја општине.

Државни секретар у Министарству за рад, запошљавање и борачка питања, Миле Росић, нагласио је да борачке споменице представљају више од обичног признања.

„Ове споменице симболизују нашу трајну захвалност патриотама чија храброст и љубав према отаџбини остављају трајан печат и подсећају будуће генерације на

њихова дела“, истакао је Росић.

Борачке споменице добило је више од 250 бораца из Пријепоља, као знак признања за њихову оданост, пожртвованост и допринос у одбрани земље.

Председник Општине Пријепоље, Драго Попадић, нагласио је значај овог признања.

„Пријепоље је одувек било град слободе, град честитих и поносних људи који су у свакој прилици знали да стану у одбрану своје земље и свог народа“, рекао је Попадић.

Ратни ветеран са Кошара, Енес Суљевић, подсетио је на храброст

бораца.

„Љубав према отаџбини и слободи водила је храбре борце. Њихова пожртвованост и дела остају трајан подсетник на родољубље“, нагласио је Суљевић.

Борачка споменица је национално признање, установљено одлуком Владе Србије, и додељује се свима који су стекли статус борца по Закону о правима бораца, ратних инвалида и члановима њихових породица.

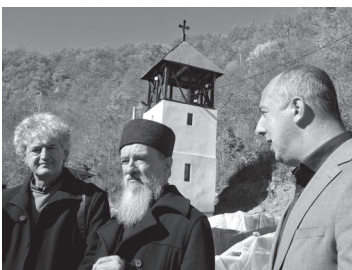
Редакција

Нови трагови старе светиње

Наставак археолошких истраживања у порти Манастира Пустине открио је нова

сазнања о манастирском комплексу

Значајна археолошка истраживања на локалитету Пустине завршена су за ову годину, а према наводима представника локалне самоуправе, већ се ради на плановима за наставак радова. Археолошка истраживања рушевина манастирског конака на северној страни унела су ново светло у историјске непознанице и потврдила да је био посвећен Светом Симеону Мироточивом. Поред тога, уочен је још један објекат који ће у наредном периоду бити предмет истраживања.

Археолошки Музеј у Пријепољу Тијана Пушица истиче да су овогодишњи резултати изузетно вредни.

„Пошто су прошлогодешња истраживања дала значајне резултате, као што је оловни печат Светог Симеона Мироточивог, отворен је пут овогодишњим истраживањима. Прошле године смо истражили велики објекат који се састоји од две просторије, подрумске и оне која је вероватно имала намену за становање. Пронађено је, између осталог, доста керамике, животињских костију као и металних предмета. Ове године отворена је једна сонда, а циљ је да се истражи источни део овог објекта. Оно што је најбитније за овогодишње истраживање јесте проналазак новца који је потврдио наше претходно датовање“, каже археолошкиња.

Из Музеја у Пријепољу истичу да су истраживања реализована уз подршку Завода за заштиту споменика културе и под покровитељством Министарства културе.

„Наша улога је било да аплицирамо код Министарства и добили смо

значајна средства за продужетак археолошких истраживања која су започета прошле године“, каже директор Музеја Звонко Мандић.

Према речима председника општине Драга Попадића, истраживања су од великог значаја не само за културу већ и за развој туризма у овом крају: „Ове године смо зајдничким

трудом, радом и обезбеђењем финансијских средстава обезбедили наставак истраживања која су, по мом мишљењу, изузетна. Захвалност дугујемо Министарству културе које је издвојило милион динара у овој години. А захвалност дугујемо и Епархији милешевској који су и прошле и ове године дали значајан допринос да се наставе ова истраживања, а све то под покровитељством Музеја у Пријепољу који је добио подршку локалне самоуправе. Данашњим даном затварамо можда ова овогодишња истраживања, али причамо о плановима за наставак истраживања“, каже Попадић.

Епископ милешевски господин Атанасије нагласио је, пре свега, духовну и историјску вредност простора.

„Сви заједно настојимо да обновимо живот на овом простору, да обновимо Цркву и оно што она садржи. Доста се и напредовало на томе, па и на овом простору, у Пустини. То је једно место где је давно започет

Хришћански живот. А и, као што и само име наговештава, ту је било заустошвања, пражњења, а опет обнављања. Сада настављамо даље да овом простору дамо пуноћу, а и до сада је доста учињено. Ту је и свештеник који је задужен да на неки начин одржава ово место“, рекао је владика.

Покретни археолошки материјал из овогодишње кампање већ је пренет у Музеј у Пријепољу, док ће предмети из прошлогодешњих истраживања који се тренутно налазе у Заводу за заштиту споменика културе бити пренети у законском року.

Ипак, остаје отворено питање – ко ће и када израдити пројекат конзервације пронађених зидова, без кога се не може приступити трајној заштити локалитета. Управо тај корак би, поред научне вредности, омогућио и да се ово место адекватно припреми за туристичку презентацију.

В. Кијановић

Događaji

Delegacija OEBS-a u „Polimlju“

U petak je Redakciju lista „Polimlje“ posetila delegacija Misije OEBS-a u Srbiji, predvođena šefom Odeljenja za medije, Dominikom Tjerijem. Tom prilikom predstavljen je značaj „Polimlja“ kao najstarijeg lokalnog medija u ovom delu Srbije, koji već 93 godine informiše javnost.

Poseta je ocenjena kao veoma značajna za naš medij, uz zahvalnost na podršci i prepoznavanju profesionalnog rada lokalne redakcije.

„Sa zadovoljstvom smo prihvatili poziv Redakcije lista Polimlje da se upoznamo sa istorijom i planovima za budućnost najstarijeg lokalnog medija u Prijepolju. Misija

OEBS kontinuirano podržava razvoj profesionalnih lokalnih medija, posebno u multietničkim sredinama kao što je jugozapadna Srbija. Smatramo da je objektivno i pravovremeno izveštavanje u javnom interesu od ogromne važnosti za bolje razumevanje među građanima i važan uslov za dalji demokratski razvoj Srbije“, izjavio je Dominik Tjeri.

Redakcija „Polimlja“ ističe da podrška institucija kao što je OEBS predstavlja podstrek za dalji rad i razvoj medija koji skoro jedan vek služi javnom interesu.

Redakcija

107. godišnjica oslobođenja od Austrougarske Obeležen Dan oslobođenja Prijepolja

Na Spomen-trgu u Prijepolju, u petak 31. oktobra, obeležen je Dan oslobođenja od Austro-Ugarske u Prvom svetskom ratu. Tim povodom položeni su vencici, ali u nešto manjem sastavu nego prethodnih godina. Predsednik Udruženja boraca, potomaka i poštovalaca NOR-a 1941-1945. godine opštine Prijepolje, Milan Lučić, podsetio je na značaj ovog datuma i na doprinos građana Prijepolja u ratovima od 1912. do 1918. godine. „Na osnovu podataka koje su još 1978. godine prikupili predsednici naših mesnih udruženja boraca, evidentirano je da je 1.389 naših sugrađana učestvovalo u ratovima od 1912. do 1918. godine, među njima 289 solunaca,“ naveo je Lučić.

On je dodao da, nažalost, kao i

prethodnih godina, predstavnici lokalne samouprave nisu prisustvovali obeležavanju Dana oslobođenja.

„Već nekoliko godina izbegavaju da nam se pridruže. Ne možemo da ostvarimo nikakav kontakt s njima. Skoro sam bio na sastanku u Čačku – od 35 do 38 aktivnosti godišnje ima, u Prijepolju imamo 12 sa masovnim okupljanjima, a nemamo nikakvu podršku od opštine. Sve što radimo, finansiramo iz sopstvenih kućnih budžeta“, istakao je Lučić.

Uprkos svemu, članovi udruženja i građani Prijepolja dostojanstveno su obeležili 107 godina od oslobođenja grada od Austro-Ugarske vlasti.

A.P.

Svečana dodela plasteničkih ugovora poljoprivrednicima iz Prijepolja

Fondacija Ana i Vlade Divac, u saradnji sa Opštinom Prijepolje, organizovala je svečano potpisivanje ugovora sa poljoprivrednicima i poljoprivrednicama koji će dobiti plastenike, kako bi unapredili svoju poljoprivrednu proizvodnju. Ova dodela deo je šire inicijative koja ima za cilj da podrži lokalne proizvođače, osnaži ruralne porodice i doprinese održivosti poljoprivrede u ovom regionu.

Na konkursu koji je bio raspisan 19. marta ove godine, izabrano je 53 poljoprivrednih proizvođača koji će dobiti plastenike. Ukupan budžet programa iznosio je 7,1 milion dinara, a sredstva su obezbeđena kroz Lokalni fond za razvoj plasteničke proizvodnje. Odabrani korisnici su obavezani da učestvuju sa 10% ukupne vrednosti doniranog plastenika.

Ova pomoć predstavlja značajan korak u unapređenju poljoprivredne proizvodnje u opštini Prijepolje, jer prošle godine je 44 poljoprivredna gazdinstva takođe dobila plastenike kroz isti program. Ovi plastenici omogućavaju poljoprivrednicima stabilniju proizvodnju povrća, voća ili cveća, bez obzira na nestabilne vremenske uslove. Jelena Rakić, projektna menadžerka

Fondacije Ana i Vlade Divac, istakla je: „Naša ideja je da pružimo podršku poljoprivrednicima, posebno onima koji žive i rade na selu, a prednost su imale višechlane porodice. Ove godine smo imali čak 104 prijave, a ukupni iznos sredstava za Prijepolje je bio preko 7 miliona dinara, od čega je

opština obezbedila 5,6 miliona. Naš cilj je da ovim projektom omogućimo poljoprivrednicima da osnaže svoje porodice i da doprinosimo njihovom ekonomskom jačanju.“ Azo Delendžić, jedan od korisnika programa, naglasio je da će plastenik koji je dobio imati ogroman značaj

za njegovu proizvodnju hrane: „Ova podrška za nas znači mnogo. Klimatske promene čine poljoprivredu sve težom, i bez plastenika ne bi moglo ništa da opstane. Planiram da u plasteniku gajim povrće za porodicu, a ako bude viška, biće i za prodaju.“ Opština Prijepolje je ove godine ima-

la najveći broj odobrenih korisnika u odnosu na ostale četiri opštine u projektu. Drago Popadić, predsednik opštine Prijepolje, istakao je da razvoj poljoprivrede ima ključnu ulogu u ekonomiji regiona i povezivanju sa turizmom, te da je ova mera posebno važna za ruralna područja. „Prošle godine smo imali 67 zahteva, od kojih je 44 odobreno, a ove godine je bilo preko 100 prijava, od kojih smo odobrili 53. Ovo jasno pokazuje da smo došli do ljudi kojima je pomoć najpotrebnija.“

U narednim mesecima očekuje se i raspisivanje novih konkursa, uključujući one koji se odnose na poljoprivrednu mehanizaciju i specifične vrste proizvodnje, kao što je prerađivača i povrća. Cilj je da se proizvođači dodatno osnaže, da poboljšaju proizvodne kapacitete i da lakše plasiraju proizvode na tržištu.

Podrška poljoprivredi, koja je već sada osnažena kroz dodelu plastenika, smatra se ključnim korakom ka održivom razvoju ruralnih područja, kao i ka jačanju ekonomskih kapaciteta domaćinstava koja se bave poljoprivredom.

A.P.

Култура

Мартина Гојаковић доказује да се велики снови рађају и у малим градовима Талентом и упорношћу до „Златне виолине Србије“

Иако у Пријеполу нема одсека за виолину, петнаестогодишња Мартина није дозволила да је то застави на путу остварења свог сна. Љубав према овом инструменту родила се још у детињству, а данас, после година рада, путовања и одрицања, Мартина није награде, наступа на престижним фестивалима и поносно представља свој град. Упркос изазовима, остала је доследна својој музици, која је њен начин да говори свету – без речи, али са много емоција.

Како и када си први пут заволела виолину?

„Љубав према виолини јавила се још у мом детињству. Породично смо једног дана отишли на ручак код наших пријатеља који живе у Горњој Грабовици, насељу у близини Ваљева, познатом по томе што готово у свакој кући неко свира виолину. Многи виолинисти из тог места оставили су запажен траг у народној музици, али и у другим музичким жанровима. Посебно ме је одушевила улога виолине у народној музици, њен топао звук и начин на који оживљава сваку песму. Током тог дана имала сам прилику да се дружим и са старим и са младим искусним виолинистима, а управо тада сам први пут узела виолину у руке –

и знала сам да ће то бити љубав за цео живот.“

Шта те је највише привукло баш овом инструменту?

„Највише ме је привукао њен топао и емотиван звук. Виолина уме да пренесе и најсуптилнија осећања – од туге до радости, а сваки тон као да прича своју причу. То је оно што ме и данас највише инспирише.“

Када си почела да свираш виолину и како су изгледали твоји први часови?

„Почела сам да свирам са својих осам година. Први часови су били веома тешки – било је суза, стрепње и много вежбања. Ипак, сваки нови научен тон био је за мене изазов и подстрек да идем даље. Тада сам схватила да труд увек доноси резултат.“

Знамо да си на почетку путовала у Ужице јер у Пријеполу тада није било професора за виолину – како је изгледао тај период?

„И данас у Пријеполској музичкој школи нема одсека

за виолину, па и даље путујем у Ужице на часове у приватној музичкој школи „Арс нова“. Путовање није лако, посебно у зимским месецима, али када нешто заиста волиш, ни умор ни километри нису препрека. Свако путовање за мене је корак ближе остварењу сна.“

Где сада идеш у музичку школу и који си разред?

„Сада похађам приватну музичку школу „Арс нова“ у Ужицу. Поред тога, ванредни сам ученик државне музичке школе „Војислав Лале Стефановић“ такође из Ужица у којој сам пети разред. Уз све то, похађам и часове народне музике у Београду код концерт мајстора и дугогодишње Прве виолине Народног оркестра РТС-а, маестро Момчила Моме Станојевића.“

Ко ти је наставник виолине и каква је сарадња са њим?

„Часове виолине похађам у класи Дарија Милосављевића и Момчила Моме Станојевића. Са њима имам изузетну сарадњу – пуни су разумевања, стрпљења и подршке. Умеју да препознају мој потенцијал и увек ме мотивишу да будем боља, што ми много значи.“

Да ли учествујеш на такмичењима и како изгледа припрема за њих?

„Волим да учествујем на такмичењима и сваке године нестрпљиво ишчекујем Сабор виолиниста Србије који се одржава у Прањанима. Прошле године освојила сам награду за најбоље одсвирану песму, а ове године добила сам чак две – Златна виолина Србије и награду за најбоље одсвирану песму. Припреме су напорне, али осећај

када станем на бину вреди сваког труда. Наредне године планирам да учествујем на фестивалу виолине посвећеном Александру Шишићу у Обреновцу и на Царевчевим данима у Великом Градишту.“

Колико ти значи што имаш прилику да наступиш на локалним манифестацијама у Пријеполу?

„Наступи у мом граду за мене имају посебну вредност. То је прилика да поделим своју љубав према музици са суграђанима, али и да охрабрим друге младе да негују свој таленат. Сваки аплауз мојих комшија и пријатеља ми даје додатну снагу и мотивацију.“

Како се осећаш када свираш пред публиком?

„Када свирам пред публиком, осећам огромно узбуђење и радост. Виолина ми тада постаје најбољи пријатељ – кроз њу говорим оно што речима не могу. Сваки тон који одсвирам носи део мене, моје емоције и љубав према музици. Посебан осећај је када наступам у другим местима, а најаве ме као учесницу из града Пријеполја – тада осећам понос, част и велику одговорност да што боље представим свој град. То ме додатно мотивише да свирам још срчаније и са више емоција.“

Да ли имаш узоре међу познатим виолинистима

и сањаш ли можда о професионалној музичкој каријери?

„Да, наравно. Узори су ми моји професори, који ме својим радом и љубављу према музици свакодневно инспиришу. План ми је да упишем средњу музичку школу, а потом и Музичку академију, како бих се у потпуности посветила каријери професионалног виолинисте. Поред тога желим да усавршим и стилско свирање народне музике. Највише ме инспирише и највише волим да свирам изворни стил босанског севдаха, ромски стил и влашки стил.“

Како успеваш да ускладиш редовну школу и музичку школу? „Није лако, јер имам много обавеза током дана, али уз добру организацију све се може постићи. Када нешто искрено волиш, нађеш време и снагу за то. Подршка породице ми такође пуно значи.“

Шта би поручила вршњацима који размишљају да крену у музичку школу?

„Поручила бих им да се не плаше труда и да следе своје снове. Музика је свет у коме сваки дан учиш нешто ново и лепо. Виолина ме је научила стрпљењу, упорности и томе да је најлепше када радом оствариш оно што волиш.“ Мартинина прича је инспирација за све младе који се двоуме да ли да крену путем свог талента. Њена истрајност, љубав према музици и подршка породице показују да успех није резервисан само за велике центре, већ да из једног малог града, уз рад и посвећеност, може да се досегне много више. Звучи њене виолине данас се чују далеко изван Пријеполја, али је она и даље најсрећнија када наступа пред својим суграђанима – јер ту је све и почело.

Ања Пузовић

Шанса за ветеране – корак назад, али у ритму

Културно-уметничко друштво Дома културе у Пријеполу већ две године успешно окупља ветеране фолклора, захваљујући ентузијазму и преданом раду учитеља Предрага Дивца Пего, Ђока Шљукића и младог Луке Видаковића. Ова иницијатива, која је првобитно започета као идеја да се обнови играчка енергија оних који су некада већ били део фолклорног ансамбла, временом је прерасла у покрет који окупља и оне који никада раније нису играли, али су одувек имали жељу. У потрази за новим члановима, организован је обилазак средњих школа, што је, како истичу, донело велико интересовање, посебно код млађе популације. Формирано је неколико група и термина, а велика заинтересованост бележи се у свим узрастима – од основаца

до одраслих. Међу новим чланицама је и Марија Радаковић, која је свој сан о фолклору остварила тек сада. „Од пре месец дана сам овде. Када сам видела стори на Инстаграм страници Дома културе где позивају на упис нових чланова, позвала сам, сазнала време и одмах дошла. Нова сам, тек учим, задовољна сам. Ово ми је био велики сан док сам била мала. Али тад нисам могла да идем јер је било далеко. Екипа је сјајна, дружимо се и слажемо. Свиђају ми се игре и кораци које учимо, мада ми је сад у почетку теже да савладам све то. Мислим да ћу бити доста боља за месец-два дана. Могу да кажем да се сјајно осећам кад играм, имам 36 година, троје деце и посао и све постижем. Тренинге имамо два пута недељно, наша група има

термин од пола седам до осам часова увече“, каже она. Искуство потврђује и нови члан Драган Вујашевић. „И ја сам почео пре месец дана. Ово ми је увек била неостварена жеља, хтео сам одувек да се упишем на фолклор. Међутим, у месту где сам одрастао тада и није било фолклора. Сада се указала прилика у овим годинама када сам престао да се активно бавим и фудбалом и кошарком. Видео сам могућност да рекреативно почнем и тим да се бавим. Допало ми се све, учитеље већ одавно познајем, лепо се слажемо, учимо. Задовољан сам“, истиче Вујашевић. Предраг Дивац Пего подсећа да је почетак окупљања групе ветерана био неочекивано масован. „На прву пробу је дошло око 50 њих. Искрено да вам кажем, нисмо знали шта да радимо. А на следећој проби их је било још више, тако да смо имали око 70 чланова. Пошто физички нисмо могли да радимо са толиким бројем чланова, раздвојили смо их у две групе. Функционисало је добро у толиком броју, али временом су неки одустајали, неки нови су се опет јављали. Група која је од почетка ту броји око 30 чланова. Прошле године у јуну имали смо два концерта“, каже Пего. Он додаје да је и први ансамбл једно време пролазио кроз кризу

због одласка младих.

„Први ансамбл је био неко време, да кажемо, у кризи, због одласка чланова на школовање, петнаестак њих је отишло из Пријеполја“, каже Дивац. Ипак, на основу тренутног таласа интересовања – поготово код младих, али и код оних који су

фолклор одувек носили у жељи, а не у пракси – чини се да фолклор у Пријеполу поново расте и то управо тамо где се традиција најлепше чува: кроз игру, музику, заједништво и срце.

Верица Кијановић

Спортске приче / Догађаји

Петар Баковић - борац са срцем Пријепоља

Пут ка професионалном ММА-у и мотивација за младе

Петар Баковић је млади спортиста из Пријепоља који се већ годинама бави борилачким спортовима, а највише се истиче као кик-боксер и ММА борац. Иако потиче из мањег града, његова посвећеност спорту, дисциплина и борбени дух донели су му бројне успехе на домаћој и међународној сцени. Кроз овај интервју, Петар нам открива почетке своје спортске каријере, изазове с којима се сусреће, али и своје амбиције да постане професионални борац на светској сцени. Такође, дели своја размишљања о важности менталне припреме, подршци заједнице, као и мотивацији за младе који желе да крену његовим путем.

Како је почела твоја љубав према борилачким спортовима?

“Моја љубав према борилачким спортовима почела је са 5 година, када су ме родитељи уписали на кик-бокс. Сваког дана су ме водили на тренинге и од тада је све почело.”

Шта те привукло баш кик-боксу и боксу?

“Код борилачких спортова самопоуздање је кључна ствар, а то ме је привукло. Као дете, био сам мало гојазнији и повученији, па сам желео да променим свој изглед и карактер. Борилачки спортови су ми донели дисциплину, самопоуздање и снагу коју сада волим да изражавам.”

Сећаш ли се свог првог тренинга и какав је био осећај тада?

“Сећам се свог првог тренинга кроз маглу. Мајка ме је повела, а ја сам био међу најмлађима. Цео тренинг сам играо око цака и ударао га, то је био први корак ка нечему што ме је потпуно обузело.”

Ко те је највише подржао да се упустиш у овај спорт?

“Подршку су ми пружили моји родитељи, као и у свему у животу. Увек су ту за мене, иако се брину када улазим у ринг, што потпуно разумем. Такође, ту су мој кум и мали број пријатеља који ми стално помажу и подржавају ме.”

Колико времена дневно посвећујеш тренинзима?

“Посвећујем много времена тренинзима. Када нисам на послу, тренирам два пута дневно током припрема. Ван тих припрема, тренирам једном дневно, али нисам увек у могућности да одрадим интензиван тренинг.”
Како изгледа твој типичан дан када се припремаш за такмичење?
“У припремама устајем рано, хладна купка, трчање и доручак, па кратки одмор током дана да бих увече могао да одрадим други тренинг. Увече се фокусирам на спаринге, кондицију на цаку,

фокусирајући се на друге техничке вежбе. Онда долази припрема за спавање, јер је одмор кључан за опоравак тела.

Колико су важни исхрана и ментална припрема у овом спорту?

“Исхрана је изузетно важна, јер даје енергију за напорне тренинге. Мој тренер Кристијан Дробњак води рачуна о мом плану исхране. Ментална припрема и фокус су можда најважнији аспект, јер борац мора бити потпуно концентрисан и спреман да уђе у меч без било каквих дистракција.”
Да ли имаш неког узора међу борцима, домаћим или светским?
“Имам много узора. У ММА су то Федор Емилијаненко и Стипе Миоцић, а у кик-боксу волим да пратим Мирка Цро Цопа, Рица Верхојена и Милоша Цветичанина. Такође, велики узор ми је Новак Ђоковић, који је постигао огромне успехе уз невероватан рад и дисциплину.”

Које ти је до сада најзначајније такмичење или победа?

“Најзначајније такмичење за мене било је ММА “Београдски Победник”, где сам освојио злато у аматерском ММА, победивши противника из једног од најбољих клубова у Србији. То је било огромно постигнуће за мене.”

Како се осећаш кад заступаш Пријепоље на државним и међународним такмичењима?

“То је велика част. Када се борим за свој град, породицу и људе који живе овде, осећам огромну одговорност и мотивацију да дам све од себе.”

Да ли постоји неки меч који ти је посебно остао у сећању – по тежини или емоцијам?

“Да, то је дефинитивно меч у финалу “Београдског Победника”. Противник је био из најјачег клуба

из Србије, победио је противника из Русије у полуфиналу, ушао је пун самопоуздања. Ипак, успео сам да победим након две рунде. Меч је требао да траје три рунде, али је противник морао да одустане због повреде.”

Шта ти значи титула вицешампиона Србије и које су твоје амбиције даље?

Титула вицешампиона Србије ми много значи, и верујем да значи и више Пријепољу него мени. Жао ми је што нисам освојио злато, јер сам три године заредом био близу тога. Али настављу да тренирам и надам се да ћу се још борити за титуле.”

Колико је тешко тренирати и напредовати у мањем месту попут Пријепоља?

“Врло је тешко, пре свега због недостатка квалитетног простора за борилачке спортове. Потребна нам је сала са рингом, цаковима, струњачама за рвање и простором за тренинге. Такође, мањак спаринг партнера за кик-бокс и ММА представља проблем, али на срећу, момци који ми помажу труде се да будемо бољи.”

Како локална заједница реагује на твоје успехе – да ли осећаш подршку суграђана?

“Осећам велику подршку од суграђана. Доста људи из Пријепоља ми се јавља, подржавају ме и увек су ту да ме похвале. За то сам им јако захвалан и поносан.”

Где видиш себе у наредних пет година – да ли планираш професионалну каријеру у иностранству?

“Ускоро ћу потписати уговор са једном од најбољих балканских менаџерских агенција за ММА,

и од 2026. године прелазим у професионални ММА. Такође, планирам да већину времена проводим у Пријепољу, припремајући се, али ћу одлазити на кратке припреме у друге градове. За кик-бокс имам још неколико неостварених циљева, али са тим не журим.”
Како се носиш са поразима и тешким моментима?
“Пораз су део спорта и живота. Верујем да се сваки пораз дешава да би нас ојачао. Научим из тих тренутака и настављам даље. То је једини начин да напредујемо.”
Шта би поручио младима који би желели да крену твојим путем?
“Поручио бих младима да верују у себе и да се посвете тренингу. Овај спорт је прелеп, али треба га вежбати са правим циљем и озбиљношћу. Нека се не баве борилачким спортовима на улици, већ нека тренирају у сали. Ту сам да помогнем и пренесем своје знање свима који желе да успеју.”

такмиче тог дана.”

Како би волео да те људи из Пријепоља памте – као спортисту, борца или узора?

“Волео бих да ме памте као доброг човека, па касније као спортисту и борца. У будућности бих волео да postanем тренер или ментор и помогнем младима из Пријепоља да остваре своје снове, баш као што сам ја покушао да остварим своје.”

Петар Баковић је одличан пример како посвећеност, рад и дисциплина могу довести до великих успеха, чак и када потичете из мањих места. Његов пут кроз борилачке спортове показује колико је важно имати подршку породице и заједнице, али и како важну улогу игра ментална припрема и вера у себе. Његова мотивација да постане професионални борац и узор младима представља инспирацију за све који желе да крену његовим

Да ли имаш неки ритуал или реченицу која те мотивише пре борбе?

“Пре сваке борбе помолим се Богу за здравље – не само за своје, већ и за здравље свих бораца који се

путем. Петар је доказ да се снови могу остварити, без обзира на препреке, уз довољно труда и вере у своје способности.

Ања Пузовић

16 белих голубова за 16 живота

16 белих голубова за 16 живота Навршила се годишњица трагедије на Железничкој станици у Новом Саду, у којој је страдало 16 особа услед урушавања надстрешнице. Комеморативни скупови организовани су у више градова Србије.

Највећи скуп одржан је у Новом Саду, где су се окупили чланови породица страдалих, грађани и студенти са више универзитета. Посебну пажњу привукла је група студената Државног универзитета у Новом Пазару, који су у знак сећања и протеста пешке стигли у Нови Сад.

У Београду је организовано паљење свећа и полагање венаца. А, према писању медија, Дијана Хрка, мајка једног од погинулих, од 2. новембра је у штрајку глађу испред Народне скупштине, тражећи истину и одговорност за смрт свог детета. Комеморативни скуп одржан је и у Пријепољу, где се група грађана и грађанки окупила на Новом мосту у суботу, 1. новембра. У присуству полиције, учесници су пустили 16 белих голубова, симболично одајући почит жртвама. Скуп је протекао мирно, без транспарената и говорника, након чега су се присутни разишли.

Редакција

Vremeplov / Sportske priče

Život (ni)je čudo (18)

piše: Radoman Irić

KO O ČEMU, JA O BROJEVIMA

Ko o čemu, ja ponovo imam utakmicu o brojevima. Ko nije s njima „igrao“ taj i ne zna koliko su to zanimljivi okršaji.

Ovoga puta ću baratati s popisima stanovnika u opštini Prijepolje od onog prvog posleratnog iz 1948. do poslednjeg 2022. godine, a bilo ih je ukupno devet.

Pri tom ću se služiti samo i isključivo službenim podacima – onima koje je objavljivao Republički zavod za statistiku.

Za početak skrećem pažnju da je Srbija, između dva poslednja popisa, bila „kraća“ za 539.839 stanovnika, odnosno za 8,1 odsto populacije.

Istina, vlast nam je saopštila da smo svake godine, između dva popisa, prosečno izgubili po jedan grad Vršac.

Ali, vlast nam nije saopštila da je Srbija, između dva poslednja popisa, „izgubila“ Novi Sad, Leskovac i Zaječar – zajedno.

Sada ću ove iste parametre da primenim na opštinu Prijepolje i njenih 78 sela.

Između dva poslednja popisa (2011. godine = 37.057, a 2022. = 32.214 stanovnika) opština Prijepolje beleži 4.845 stanovnika manje, odnosno 13 odsto.

Znate koliko je to? To je kao da smo zajedno izgubili Brodarevo (1.710 stanovnika), Ratajsku (1.749), Mijosku (747) i Seljašnicu (654).

To dalje znači da se između dva poslednja popisa iz Prijepolja svake godine iselilo prosečno po 440 stanovnika, što će reći 1,2 stanovnika dnevno.

Ovom tužnom mozaiku da dodamo još jednu kockicu: Na prvom posleratnom popisu 1948. godine, u opštini Prijepolje je registrovano 31.328 stanovnika.

Popisivači su zabeležili da je pri poslednjem popisu u opštini živelo 32.214 stanovnika – samo 886 više nego tri godine posle završetka rata.

Tužno!

Posleratni maksimum broja stanovnika opština Prijepolje je zabeležila na popisu 1981. godine, čak – 46.902 odnosno 14.688 više nego sada.

Da se sada igrom brojeva prebacimo na nivo sela i mesnih zajednica.

U Prijepolju je, kao i u Srbiji, smanjenje broja stanovnika opšti trend od 1981. godine.

Evo tabele deset sela opštine Prijepolje sa najmanjim brojem stanovnika na poslednjem popisu 2022. godine: Bare 5, Mijani 6, Biskupići 7, Muškovina 9, Koprivna 14, Mrčkovina 14, Kruševo 17, Vrbovo 20, Međani 21 i Donji Stranjani 21.

Ovih 10 sela ukupno imaju 137 stanovnika – koliko ima jedna prosečna stambena zgrada u Beogradu.

Na drugoj strani slede top-deset naseljenih mesta sa najvećim brojem stanovnika. To su: Taševo 1.816 (meni je ovo zanimljiv podatak), Ratajska 1.749, Brodarevo 1.710, Kovačevac 1.502, Zavinograđe 1.237, Zalug 1.204, Ivanje 1.101, Koševine 893, Mijoska 747 i Seljašnica 654 stanovnika.

Nasuprot ovim tabelama navešćemo 10 sela koja su daleke 1948. godine imala najmanje stanovnika. Nećete verovati – sva su tada imala preko 100 stanovnika. Evo spiska: Mijani 124, Karaula 125, Muškovina 135, Izbičanaj 144, Zalug 147, Bjelanova 150, Gračanica 154, Mijoska 178, Lučice 182 i Bare 198.

Iste te 1948. godine ovih deset sela su imala najveći broj stanovnika u opštini Prijepolje. To su: Kosatica 1.032, Brodarevo 732, Donje Babine 721, Drenova 760, Hisardžik 734, Orašac 619, Jabuka 598, Donji Stranjani 572, Milošev Do 547 i Đurašići takođe 547 stanovnika.

Medutim, u Prijepolju čak devet sela su 2022. godine imala veći broj stanovnika nego u ono srećno vreme 1981. To su: Brodarevo (1.441-1.710), Zavinograđe (1.194-1.237), Zalug (671-1.204), Ivanje (824-1.101), Kovačevac (1.053-1.502), Pranjci (276-302), Ratajska (1.033-1.749), Seljašnica (475-654) i Taševo (949-1.816).

Da na kraju ne zaboravimo gradsko područje Prijepolja. Tu je 1948. živelo 2.828, a 2022. 11.928 stanovnika

Ako lokalna vlast na bilo koji način vidi sebe u ovim brojevima, onda je to dobro.

Tome u prilog govori i Da Vinčijevo kazivanje da nema istine tamo gde nema matematike.

Stavovi autora kolumne ne odražavaju nužno i stavove redakcije lista „Polimlje“.

Igra za sebe i za sve koje dolaze posle

Zavolela je košarku još kao devojčica, gledajući stariju sestru kako trenira, ali je vrlo brzo teren postao njeno lično mesto snage, rasta i dokaza da rad, volja i vera u sebe mogu pomeriti granice. Danas, iza nje su godine upornog treniranja, prelazak iz juniorske u seniorsku konkurenciju, profesionalni izazovi u različitim klubovima, povreda koju je pobedila – i san koji još traje. Pročitajte sportsku priču naše Prijepoljke Ajše Hadžić.

Kada si počela da se baviš košarkom i šta te je motivisalo da izaбереš baš ovaj sport?

„Košarkom sam počela da se bavim u četvrtom razredu osnovne škole. Zavolela sam ovaj sport zahvaljujući starijoj sestri, koja me često vodila na treninge. Posmatrajući nju i njen tim, košarka mi je postala zanimljiva, pa sam odlučila da i sama pokušam – i ubrzo sam se potpuno zaljubila u taj sport. Najviše me motivisalo to što sam kroz košarku pronašla način da se izrazim, da napredujem iz dana u dan i da radom postizem rezultate. Takođe, timski duh, energija na terenu i osećaj zajedništva su me dodatno podstakli da ostanem i dam sve od sebe.“

Kako je izgledala tvoja karijera na početku i koje su bile najvažnije prepreke koje si morala da savladaš?

„Na početku je košarka za mene bila samo zabava i prilika da se družim sa vršnjacima. Vremenom sam shvatila da ovaj sport nije samo hobi, već nešto čime zaista želim ozbiljno da se bavim. Najveća prepreka na početku bila je da što nisam verovala u sebe i trema koju sam imala pred utakmice i treninge. Da prevaziđen to mi je najviše pomogla porodica, koja je uvek bila uz mene i verovala u moj potencijal. Pored toga, bilo je potrebno mnogo strpljenja, rada i odricanja da bih napredovala. Ali svaki mali uspeh mi je davao dodatnu snagu i motivaciju da nastavim dalje.“

Kao mlada košarkašica možeš li nam približiti kakav je trenutni položaj ženskog sporta u našem društvu? Da li se oseća podržano i da li je došlo do promena u poslednjim godinama?

„Kao košarkašica, smatram da se položaj ženskog sporta u našem društvu postepeno menja na bolje. Sve više se prepoznaje trud, rad i uspeh sportistkinja, a ženski sport dobija veću vidljivost i podršku nego ranije. Mislim da se situacija dosta poboljšala i da se mnogo više ulaže u ženski sport u odnosu na prethodne godine. Primećuje se trud da se ženski sport u Srbiji postavi na viši nivo, što daje dodatnu motivaciju svim mladim devojkaama da se bave onim što vole i veruju u svoj put.“

Koje su tvoje najveće ambicije i ciljevi u košarkaškoj karijeri?

„Ne mogu da kažem da nisam postigla ono o čemu sam maštala, ali sigurno postoji još jedan veliki cilj – da se probam u košarci u inostranstvu i vidim koliko mogu da napredujem u većim ligama. Želim da steknem nova iskustva, upoznam drugačije stilove igre i rad sa novim trenerima. Takođe, volela bih da svojim primerom inspirišem mlade devojke da veruju u sebe i da nikada ne odustaju od svojih snova, bez obzira na prepreke koje se pojave na tom putu.“

Koji su najvažniji trenuci u tvojoj karijeri koji su oblikovali tvoju igru i tvoj profesionalni razvoj?

Jedan od važnijih trenutaka u mojoj karijeri bio je prelazak iz tadašnjeg košarkaškog kluba Ras u Mileševku, gde sam prvi put počela

da igram seniorsku košarku. Taj korak mi je mnogo značio, jer sam tada počela ozbiljnije da shvatam ovaj sport i da gradim sebe kao igračicu. Ipak, najvažniji je bio odlazak u Kragujevac, gde sam zaigrala na višem nivou i imala priliku da radim sa trenerima koji su mi pomogli da unapredim svaki segment svoje igre. Tamo sam, ne samo napredovala kao košarkašica, već i sazrela kao osoba. Sve te promene su me naučile snalažljivosti, upornosti i discipline.“

Šta te posebno vezuje za Prijepolje i kako ti je pomoglo u karijeri?

„Za Prijepolje me, pre svega, veže porodica. Osim toga, tu sam napravila prve korake u košarci, upoznala svoje prve saigračice i trenere i stekla ljubav prema ovom sportu. Sve to mi je dalo sigurnost i snagu da nastavim da radim na sebi, a lekcije koje sam naučila u Prijepolju pomogle su mi da napredujem i kao igračica i kao osoba.“

Kako si balansirala školu, lični život i profesionalnu karijeru?

„Školu sam davno završila, ali čak i tada su nastavnici pokazivali mnogo razumevanja, posebno kada sam otišla u Kragujevac. Uspešno sam se prilagodila i novoj školi i novom klubu, što mi je olakšalo balansiranje obaveza. Što se ličnog života tiče, sve je lakše kada znaš zbog čega se odričeš nekih stvari, pa mi nikada nije bilo teško da se posvetim košarci. Možda najteži deo profesionalne karijere je dug period proveden odvojena od porodice i prijatelja, ali ljubav prema ovom sportu i zadovoljstvo koje mi pruža sve to nadoknađuju.“

Kakvi su tvoji planovi za budućnost?

„Za sada mi je cilj da uspešno završimo započetu sezonu i nadam se da ćemo biti u samom vrhu tabele. Pored toga, vidim sebe u budućnosti kao košarkaškog trenera. Već sam završila školu za trenere i dobila licencu, ali nastavljam da učim i razvijam se. Nadam se da ću u budućnosti moći da pružam podršku i inspirišem devojke koje žele da se bave košarkom, pomažući im da rastu i napreduju.“

Da li imaš neku košarkašku inspiraciju ili uzor?

„Moj uzor i inspiracija dok sam bila mlada bila je Sonja Vasić (ranije Petrović). Gledala sam je i fascinirala me njena borba, talenat i posvećenost. Njena karijera i način na koji se predaje svakoj utakmici su me motivisali da i ja radim naporno, da stalno napredujem i da se trudim da igram košarku dajući svoj maksimum. Želim da kroz svoj rad i trud, na neki način, sledim njen primer i da inspirišem druge devojke isto kao što je ona mene inspirisala.“

Kako se pripremaš za utakmice i treninge? Da li imaš neki svoj ritual ili strategiju da bi se opustila pre i tokom igre?

„Nisam imala poseban ritual ranije, ali nakon povrede kolena i dve operacije, promenila sam svoje navike. Sada uvek dolazim bar pola sata pre početka treninga ili utakmice da odradim svoje vežbe, koje radim istim redosledom od povratka na teren. To mi pomaže da se pripremim fizički, ali i psihički, da se fokusiram i smirim. I imam još jedan, pomalo smešan ritual – uvek vezujem kosu istom gumicom! To je moj „talisman“ koji mi daje osećaj sigurnosti i kontinuiteta, pa se osećam spremno i samopouzvano pre svake igre.“

V. Kijanović

Помен / Спорт

Резултати

Српска лига Запад
Полимље 0 – 0 ГФК Слобода

Златиборска окружна лига 11.коло
ФК Јасен 1 – 3 ФК Жежевица

Друга МРЛ Запад 1 А
КК Милешевац 93 – 65 КК Севојно

Прва ЖРЛ Југ А
КК Милешевка 93 – 55 КК Севојно

Друга лига „Запад“
ОК Фап Ливница 0 – 3 ОК Лотус

Рукометаши Прва лига запад
Пријепоље 26 – 27 СДП Раднички 2

Рукометашице Супер Б Лига
РК Пријепоље 27 – 32 РК Спартак

Трећа Футсал лига Запад
КМФ ПП 192 3 – 3 Бајина Башта

Лука Шуљагић у стручном штабу кадетске одбојкашке репрезентације Србије Нова етапа и велики изазови

Лука Шуљагић, бивши одбојкаш, сада председник Спортског савеза Пријепоље и тренер у Пријепољу, ангажован је за члана стручног штаба кадетске женске одбојкашке репрезентације Србије, недавно је поделио своје утиске о ангажману у овом тиму. Он је, како каже, задовољан што је добио прилику да допринесе развоју младих талената и да буде део репрезентације која се припрема за велике изазове у наредном периоду. Како сам каже, није имао план да се прикључи кадетској селекцији, али је позив прихватио, и то на дужи временски период, што за њега представља велики изазов, али и част. У разговору, Шуљагић је поделио своја очекивања и планове, као и изазове који следе на путу до европског првенства. „Не кријем задовољство што се тиче мог ангажовања у кадетској репрезентацији, илити репрезентацији до 18 година. Нисам имао то у плану, али десио се позив који сам прихватио, на један дужи временски период као члан стручног штаба“, каже Лука. Он је посебно нагласио да су пред кадетском репрезентацијом изазовни квалификациони мечеви за Европско првенство, које ће се одржати

следећег лета у Летонији и Литванији. Квалификације ће се играти у јануару 2026. године у Софији, а конкуренција, како је Шуљагић истакао, неће бити нимало лака: „Биће јако напето, у конкуренцији су Турска, Грчка, Црна Гора, Румунија, али те квалификације ће нам обезбедити одлазак на европско првенство“, додаје он. Лука Шуљагић истиче да су девојке које чине ужи избор за репрезентацију веома талентоване, а рад са њима је за њега и његов тим прави изазов. „Девојке које су селектоване као ужи избор селектора и нас у стручном штабу заиста су преталентоване. Ради се о девојкама узраста 16-17 година, то је узраст у ком се ломи у ком правцу њихова каријера иде. Тад се показује и види која од њих има потенцијал за А селекцију“, каже он. Иако је тешко предвидети ко ће бити будуће звезде, Шуљагић истиче да се посебан фокус ставља на развој оних које имају највише потенцијала. Некадашњи репрезентативац, који је наступао за кадетску репрезентацију тадашње Југославије, сада има прилику да помогне младим талентима. „И сам сам наступао за кадетску репрезентацију тадашње Југославије, и тада нисам имао прилику да помажем младим талентима какви сам и сам своје време био. Сада ми је част да будем ту и да пружим све од себе како бисмо остварили добре резултате“, истиче Лука.

За Луку Шуљагића, рад у кадетској репрезентацији Србије представља нову етапу у његовој каријери, и то је прилика да допринесе не само развоју младих спортисткиња, већ и остварењу великих резултата на светској и европској сцени. Он је уверен да ће тим дати све од себе како би испунио високе циљеве, а сам почетак квалификација у Софији једва чека. „Једва чекам да чујем химну наше земље у Бугарској. Надам се великим резултатима и успесима, волео бих да се и као тренер окитим неком од медаља са тих великих такмичења, као што су Светско и Европско првенство“, закључује Лука Шуљагић.

А.П.

Бако наша најмилија

Даница Пузовић

Твој дом је био најтоплије место на свету. Година прође, а ми и даље чекамо кад ћеш да нас позовеш. Хвала ти за сваки искрени загрљај, за сваки осмех и сву нежност коју си нам неизмерно делила. Недостајаћеш нам заувек!

Твоји унуци Вукан и Јанко Пузовић

„Полимље“ и „Слобода“ поделили бодове

Фудбалери Полимља и Слободе одиграли су меч без голова у дербију зачеља Српске лиге Запад

Утисак је да је важност утакмице утицала на игру оба тима. Много растрзаности, прекида и борбе у средини терена, а мало конкретних прилика. Оно што је створено пред голом, није реализовано, па је коначни резултат одраз дешавања на терену. Полимље је у меч ушло знатно ослабљено, без чак четворице стандардних првотимаца – због црвеног картона из претходног кола није играо Јовановић, а повреде су из састава избациле Ђирковића, Качара и Дувњака. У таквим околностима, стручни штаб истиче да се и један бод мора сматрати успешним исходом. Најозбиљније прилике

гостију из Ужица виђене су у средини другог полувремена, када је одбрана Полимља била на великим искушењима. Са друге стране, домаћи су најбоље минуте одиграли у самом финишу меча, у последњих десет минута, када су створили неколико прилика, али без конкретне завршнице. Следи тешка завршница јесењег дела првенства. Већ у суботу Полимље гостује у Ваљеву, екипи Будућност Крушика, док ће у последњем колу јесењег дела шампионата на свом терену дочекати Железничар из Лајковца. Информације преузете са званичне Фејсбук странице

ФК „Полимље“

Пријепољци ван Пријепоља

Мурат Чокић – Киш

Лик Исма из Ташева, река Драјзам и један уметник

У једном разговору са наставником ликовног Мишком Сокићем, на питање како је постао уметник и откуд уопште жеља да се уметношћу бави, он ми је поменуо како је у петом разреду имао фантастичног наставника ликовног који им је задао рад од глине. Тада је он правио боксерске рукавице, а његов наставник Мурат Чокић – Киш је приметио тај рад и са одушевљењем га коментарисао. „Тада је све почело, заволео сам глину, глиномол, уметност и сада сам и сам наставник и несебично преносим љубав и помажем младима да препознају и уклопе у уметничке воде“, рекао ми је Мишко.

Али данас не причамо о Мишку већ о Мурату – Кишу, човеку иза којег стоје велике слике и добра дела.

Како си уопште почео са сликањем? Ко је и шта је тебе инспирисало?

„То је јако занимљива прича. Нико у фамилији није имао додира са уметношћу. Мама ми је радила као куvariца у гимназији и често ме водила са собом док је делила ужине деци. Трчећи за њом, покојни професор математике Плескоњић ме често остављао у свом одељењу подижући ме на столицу и дајући ми креду да им нешто цртам док траје час. То се понављало и понављало. Замислите, увек сам цртао голе људе и свиње. И тако сам заволео фигуративно сликарство и портрете.“

Како си се одлучио да напустиш Пријепоље? Да ниси као Џони Штулић оставио све и кренуо у нешто сасвим ново?

„1993. у септембру одлазим из Пријепоља за Немачку где сам планирао остати кратко вријеме. Међутим, као и раније и ти планови падају у воду. Остајем и почињем све изнова. Посао невезан за моју струку одвлачи ме далеко од сликарства, али с којим рјешавам проблем egzистенције. Наравно, сликам и даље, али много мање него што би требало. Дружим се с пријатељима из цијелог свијета као и са нашим (мислим на пријатеље из бивше Југе), срећући се по разним кафићима, спортским теренима као и у позориштима и на многобројним изложбама.“

Одличан си пример како и ђаци са лошим успехом могу да пронађу себе и постану чак и професори. Како је то изгледало?

„Основну школу В. П. Валтер сам некако на једвите јаде завршио и то са веома лошим успјехом, али било је предмета из којих сам увијек добијао петнице. Ликовно, физичко и музичко васпитање били су часови којим сам се увијек радовао. Моји драги наставници су ме исправно упутили и усмјерили препознајући у мени таленат, тако да сам се по завршетку основне

школе уписао у средњу умјетничку школу у Пећи, која је иначе диван градић на Косову. Испоставило се да је одлука била изванредна јер сам средњу умјетничку школу завршио са веома добрим успјехом. Одмах по завршетку средње школе уписујем се на Вишу Ујметничку Академију у Никшићу где стичем огромна знања о умјетности и успијевам пронаћи тај таленат с којим сам обдарен. Сви су били одушевљени мојим радовима, професори су говорили да сам један од најталентованијих студената који су икада дошли на тај факултет. У то вријеме мој добар друг и колега напушта студије и прелази у Париз гдје успјева наћи себи одговарајући посао. Недуго затим добијам позив од њега да дођем у ту умјетничку метрополу, сан свих сликара и да ми је обезбијеђен стан и атеље у ком могу сликати. На моје разочарење, нисам успео да добијем путну исправу јер нисам служио војни рок, тако да нисам могао напустити земљу што ме је потпуно срзало.“

Како си преболео те тренутке и наставио даље?

„После завршене прве године и положених одговарајућих испита стичем право и могућност да, као апсолвент, предајем ликовно васпитање у основној школи што и прихватам и почињем предавати ликовно у Милешеву. Нешто за мене ново и нешто што је побудило у мени нека нова осјећања и нове изазове. Свакодневно дружење с том дивном и животно надахнутом дјецом побудило је у мени љубав према том позиву, заправо почео сам уживати у њиховом интересовању за нова сазнања која сам им од срца и несебично преносио.“

Шта је било са сновима о Паризу?

„Искрено, породична ситуација се мијења као и код свих младих. Тако ступам у брак с вољеном особом и као плод те љубави долази на свијет мала принцеза која постаје центар мог свијета. Наравно, све то утиче на моје планове, а одлазак у Париз све више и више губи смисао и блиједи. По завршетку војне обавезе остајем у Пријепољу предавајући ликовно васпитање по разним школама.“

Већ тада су се појавиле незаборавне слике људи нашег краја?

„Волео сам и волим ликовне људи који ме, на свој начин инспирису, а поготово људи и судбине из наших крајева, као што је био Исма из Ташева и Бегија с Јездове косе који, на жалост, нису више међу живима. Свакако, лик Исма из Ташева обележио је једно вријеме као и мјесто на мојим платнима. Урадио сам неколико слика са његовим величанственим ликом и карактеристичном фигуром једног изузетно интересантног човијека са улице.“

Да ли си учествовао у Милешевској колонији?

„Био сам учесник једне од многобројних Милешевских колонија за коју сам насликао три слике (триптих) на којима је наравно лик чувеног Исма из Ташева. Прва, Исма у Пријепољу у чаршији, друга такође он на улазним вратима од Манастира Милешеве и трећа одлазак човијека негде, за њега у непознату и мрачну будућност и симболичан крај. За слике сам награђен другом откупном наградом на изложби са тадашњег сазива Милешевске колоније. Дом културе је откупио тај први рад из триптиха.“

Да ли постоји могућност да једног дана направиш атеље негде у Пријепољу и наставиш рецимо у Орашцу, тамо где си некад стао?

„Што се тиче повратка у Пријепоље, град где сам поникао и за који ме вежу дивне успомене, искрено шансе су веома мале. Мада када дођем, у мени се све пробуди, поново срећем ликове који ме изнова одушевљавају и враћају баш ту. Како ме живот носио и кваро планове, можда ме баш тако поново у завичај упути. Али припремам један пројекат тако да ћу извесно вријеме провести са вама и са мојим драгим пријатељима чему се веома радујем.“

Како сада видиш Пријепоље?

„Пријепоље је предиван градић са предивним ријекама. Некада ми је изгледао велик, али са сваком одласком и повратком бивао ми је све мањи и мањи, али мени све дражи. Људи се увијек труде да и суморне тренутке направе лепшим, да некако живот улепшају, ако ништа, онда осмесима. Морам рећи да ми аутомобили много сметају и нарушавају хармонију и смиреност града. Највише ми недостаје чаршија, оно што је некад.“

Град у коме сада живите, да ли бар мало подесећа на Пријепоље?

„Када сам одлучио да напустим

Пријепоље, знао сам да то мора бити неко мјесто које има бар малу ријечицу, како бих могао шетати поред ње и коју могу чути, маштати, присећати се. На самом југу Немачке нашао сам један такав град недалеко од Швајцарске, Фреибург. Кроз тај, по мени најлепши град у Немачкој, протиче мала ријека, зове се Дреисам, нешто као наша Милешевка.“

Да ли се сусрећеш са нашим људима тамо?

„Обично кад је лепо време сусрећем студенте, шетају поред ријеке, а кад је топло чак са ногама у води, сједе причају, читају, неки цртају, сликају. Жагор и Дреисам, мала љепотица милује камење и стијене кроз које се прибија журећи ка неком циљу. Стварно прелеп град. Често и сам шетам, понекад станем и посматрам те младе људе, и размишљавам, где ли ће њих живот однети.“

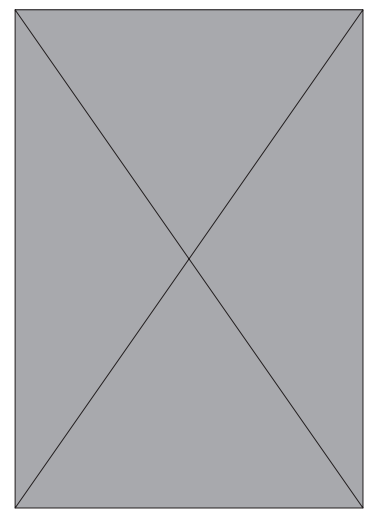
Та дружења, је ли бар мало личе на дружења код нас?

„Запазио сам да у целом свету, па и у Пријепољу, људи све више држе телефоне, причају са вештачком интелигенцијом, њима се обраћају за савете и помоћ. Мени недостају она права дружења како некада у Пријепољу. Некако сви су се повукли у себе. Гледају што им други, тамо негде сервирају, нема оног здравог разговора, шала, смејања, шаљивих подметања. Није ни Пријепоље далеко од света по том питању. Мислим да нас ово ново време додатно отуђује. То уништава оно најљепше у нама. Тај мобилни телефон, без којег је свакако тешко живјети, нам краде оно што нам највише и вриједи, а то је вријеме.“

Имаш ли неку поруку за младе?

„Живот није игрица на компјутеру. Проводите што више времена са другарима из школе, са улице. Негујте своје снове, маштајте, по цену да се никад не остваре. Не заборавите да свако од нас има неки дар и трагајте за њим. Јер ко то не уради, ко бар не покуша, не може бити испуњен, знам да то није лако, јер је најтеже пронаћи себе!“

Владимир Бабић

**БРОЈ
3065**

Издавач:

Информативно предузеће д.о.о.

Полимље

Полимска 1, Пријепоље

Директор и главни и одговорни

уредник:

Владимир Бабић

Редакција:

Верица Кијановић, Ања Пузовић

Сарадник:

Радоман Ирић

Компјутерска припрема:

Есад Мушкић

Претплата:

годишња 5000 динара,

полугодишња 2500 динара

Претплата у иностранству:

10000 динара

Путем интернета:

3000 динара (PDF)

Можете се претплатити и путем

онлајн сервиса novinarnica.com

Телефон: 033/712555

Емаил: polimlje@gmail.com

Веб: listpolimlje.info

Инстаграм: @list.polimlje

X: @list_polimlje

Фејсбук: Лист Полимље

Жиро рачун:

ОТП Банка

325950060003078636

Штампа:

Графокартон Пријепоље

033/710 009

Тираж:

300 примерака

ПОЛИМЉЕ
Лист за друштвена и политичка питања

Од 1. фебруара 1932. до 1. јануара 1938. године у Пријепољу су излазили напредни листови „САНЦАК“, „РАШКА“ и „НОВИ САНЦАК“. После рата први лист се појављује 1. марта 1952. године под именом „ГЛАС ПОЛИМЉА“. Од 1. маја 1953. године лист мења име у „ПОЛИМЉЕ“ и тако излази до 27. јануара 1979. године. 1. маја исте године поново је покренут лист „ГЛАС ПОЛИМЉА“ који од 29. децембра 1989. године мења име у „ПОЛИМЉЕ“. Указом Председника Републике од 16. маја 1977. године „Полимље“ је одликовано орденом братства и јединства са сребрним венцем. YUISSN0351-8175